

Hồi 17

Mưu Hại Đồng Môn Thân Thê Thảm Muốn Toàn Đại Cự Chịu Trầm Oan

N

an Khâu Sinh ngẩn ngơ tự nghĩ:

“Mâu tiểu thư nói cha con Hà Lạc cầu kết với Thanh đình ước hẹn bọn cao thủ Ngự lâm quân đến hại ta nhưng như nay ta thấy tình hình dường như không đúng. Ta nên tin ai đây? Hai tên cao thủ Ngự lâm quân này nếu như Mâu tiểu thư nói là đồng bọn với Hà Lạc tại sao y lại bảo vệ ta và liều mạng cùng chúng? Hừ, Mâu tiểu thư ở đâu sao ta không thấy?”

Đan Khâu Sinh ẩn nấp sau những tảng đá đến gần trận ác đấu. Vẫn chưa thấy Mâu Lệ Châu nằm hôn mê dưới đất. Chàng ao ước Mâu Lệ Châu có mặt nói cho mình bạch sự thực, đâu có ngờ nàng đã thụ thương dưới tay Hà Lạc.

Mâu Lệ Châu không giải mối nghi cho chàng nhưng vô tình Hải Lan Sát đã giải mối nghi ấy. Chàng còn đang phân vân bỗng nghe Hải Lan Sát cười nhạt nói:

- Hừ! Hà Lạc! Người muốn tạo phản? Người hãy cho kỹ, thứ nhất, người đánh thắng nổi bọn ta không?

Hà Lạc rất ngạo mạn:

- Không thắng cũng cứ đánh!

Hải Lan Sát không để ý hỏi tiếp:

- Thứ hai, người chết cũng chẳng quan trọng gì, nhưng người nữ làm liền lụy người vợ đẹp như hoa như ngọc chết theo người ư? Nàng đã bị điểm trúng huyết đạo trong giày lát nữa nếu người không giải huyết cho nàng ắt nàng chết không còn ngờ gì nữa, người hãy mau đầu hàng đi!

Nghe đến đâu, Đan Khâu Sinh không thể không nghĩ bụng:

“Tai nghe tưởng giả, mắt nhìn mới thật. Mâu tiểu thư đã lầm tin lời đồn đại nên nói lung tung với ta. Ta cần phải cứu nàng, ta cũng quyết không để Hà sư huynh phải chết vì ta!”

Tâm ý đã định, chàng liền xuất hiện trước mặt cả bọn. Hà Lạc vừa thấy hoảng hốt kêu lên:

- Đan Khâu sư đệ, bọn ung trảo này đến tìm sư đệ đó, sư đệ đừng vì ta hãy mau chạy đi!

Đan Khâu Sinh rút kiếm quát lớn:

- Đại trượng phu có làm có chịu. Đứng ta vẫn thường qua lại với bọn mà các người gọi là "phản nghịch", bọn người có bản lãnh cứ đến đây mà lập công. Chuyện này không liên quan gì đến sư huynh của ta!

Đương nhiên Hà Lạc có thể thối lui, kết quả miễn cưỡng tự nhiên thành thế sư huynh đệ liền thủ. Kế hoạch đầu tiên của Hà Lạc là giả liều mạng cùng địch thủ khiến cho Đan Khâu Sinh cảm kích không nghi ngờ gì y và do đó không đề phòng y.

Hà Lạc vẫn phải giả vờ ác đấu kiếm chiêu có vẻ lảng lẹ, nhưng thực ra kinh lực không đủ khiến nổi đối phương thụ thương. Cuộc chiến thực tế chỉ có mình Đan Khâu Sinh đối kháng hết sức cùng hai tên Ngự lâm quân. Nói về bản lãnh lúc ấy nếu Đan Khâu Sinh giao thủ với một mình Hải Lan Sát thì có thể chiếm chút ít ưu thế, nhưng có thêm Âu Dương Nghiệp chàng không thể hơn được. Nhưng nhờ chàng không quản gì đến sinh tử nên kiếm thế Đoạt Mệnh Liên Hoàn Kiếm buộc Hải Lan Sát phải sợ hãi thối.

Đan Khâu Sinh vốn muốn tốc chiến tốc thắng tận lực đánh bại hai tên ung trảo để còn giải huyết cho Mâu Lệ Châu, ai ngờ đối thủ không phải tầm thường, ra ngoài cả tính toán của chàng. Đánh đã lâu vẫn chưa ngã ngũ chàng càng thêm gấp rút. Các cao thủ khi giao đấu cấm kỵ nhất là tâm thần bị phân tán.

Hà Lạc đã tìm được thời cơ rất thích hợp, bèn thi hành ám toán từ sau lưng Đan Khâu Sinh.

Đan Khâu Sinh kể tới đây đột nhiên dừng lại, chúng nhân tuy đã biết sau đó Đan Khâu Sinh vô sự nhưng nghe đến đoạn này bị Hà Lạc bất ngờ ám toán, tất cả đều rùng mình không ngăn được hồi hộp. Có mấy người vội lên tiếng giục:

- Rồi sau ra sao?

Mâu Lệ Châu ứng tiếng:

- Chuyện sau đó xin cho ta kể tiếp. Ta hôn mê một lúc, Hà Lạc cứ định ninh ta nếu không chết ắt cũng trọng thương. Y dùng hết tâm thần đối phó Đan Khâu Sinh chớ không thèm để ý gì đến ta. Đúng vậy, ta bị thương không phải là nhẹ nhưng may mắn cũng chưa

đến nổi chết. May mắn hơn nữa là chính đang lúc nguy cấp của Đan Khâu Sinh thì ta hồi tỉnh. Ta cứ giả vờ hôn mê, ngằm vận nội công tâm pháp gia truyền ngưng tụ chút chân khí còn lại. Ngay lúc ấy ta trông thấy Hà Lạc đứng sau lưng Đan Khâu Sinh ra tay ám toán. Công lực của ta chưa khôi phục được một thành, lúc ấy không biết khí lực ở đâu cuộn cuộn đến, ta ngồi nhồm dậy, trường kiếm lập tức đâm vào giữa ngực Hà Lạc. Đúng như câu tục ngữ: “bọ ngựa bắt ve không biết sau lưng có chim sẻ đang rình”, mũi kiếm của Hà Lạc bắt quả chỉ mới chạm vào Đan Khâu Sinh vạch một đường ngoài da thì trường kiếm của ta đã cắm phập vào ngực y sâu lút cán!

Nghe nàng lạnh lùng kể đến đây mọi người có cảm tưởng lòng nàng lạnh băng như kiếm, mọi người thở phào. Thiệt là đáng sợ cho lòng cừ hận.

Mâu Lệ Châu cười nhẹ một tiếng vừa có gì thống khoái, lại vừa có gì thê lương, nói tiếp:

- Hiện tại chư vị đã minh bạch chân tướng. Giết Hà Lạc rõ ràng không phải là Đan Khâu Sinh, chính là ta! Nếu có ai cho rằng ta giết như vậy là có tội, có ai muốn thế Hà Lạc báo thù, xin cứ lại đây, không việc gì đến Đan Khâu Sinh cả.

Dứt lời, ánh mắt nàng lạnh lẽo chiếu vào mặt Động Chân Tử rồi lại chiếu vào mặt Động Minh Tử.

Động Chân Tử không nói năng gì. Động Minh Tử cũng không dám nói, bọn đệ tử Không Động phải im phăng phắc.

Một lát, Lôi Chấn Tử mới nói:

- Sự thực đã như thế, cái án cho là Đan Khâu Sinh giết chết đồng môn có thể kết thúc bằng cách tuyên bố y vô tội được chưa?

Động Chân Tử không biết làm sao, thở dài một tiếng:

- Ôi! Sự thực không ngờ lại thế. Đan Khâu Sinh đã chịu tội thay người, chuyện thanh lý môn hộ từ nay không cần nhắc đến nữa!

Kim Trúc Lưu lạnh lùng:

- Không, vụ án Đan Khâu Sinh có thể kết thúc nhưng đại sự thanh lý môn hộ của quý phái hình như chưa thể kết thúc.

Lôi Chấn Tử nói:

- Đúng vậy, Mâu cô nương và Đan Khâu Sinh đã kể ra sự thực đêm hôm ấy, nhưng còn một số việc, ta vẫn chưa hiểu rõ.

Động Chân Tử sa sầm nét mặt:

- Bản môn xảy ra sự tình thế này, ta đau lòng khôn xiết, không còn tinh thần đâu nữa, xin nhờ nhị vị tiền bối thay ta hỏi thêm.

Kim Trục Lưu nói:

- Ta muốn thỉnh vấn Đan Khâu huynh, tại sao sự việc xảy ra, sau đó ba tháng huynh đài mới quay về núi?

Năm ấy giữa lúc vụ án đang phát ra, Đan Khâu Sinh thất tung đến ba tháng đến nỗi bị mọi người nghi ngờ là "cướp tiền cướp sắc". Riêng Kim Trục Lưu biết rõ nguyên nhân thất tung của Đan Khâu Sinh nhưng ông vẫn hỏi để Đan Khâu Sinh có dịp giải thích công khai cùng chúng nhân.

Mâu Lệ Châu đáp thay:

- Đó là nguyên cớ vì ta, ta bị trọng thương, chàng đương nhiên không thể không lo lắng cho ta. Vả chăng, chàng bản thân cũng thụ thương, tuy không trầm trọng bằng ta, nhưng cũng không nhẹ.

Nàng kể tiếp tình hình đêm ấy sau khi nàng giết chết Hà Lạc, chúng nhân lúc ấy mới biết đêm ấy họ lâm vào tình cảnh thập tử nhất sinh vô cùng hung hiểm.

oOo

Mâu Lệ Châu vốn hôn mê nằm trên mặt đất đột nhiên tỉnh lại chỉ một kiếm giết chết Hà Lạc, sự kiện bất ngờ ra ngoài tưởng tượng của Hải Lan Sát và Âu Dương Nghiệp, trong một sát na, chúng hoảng hốt tâm thần đại loạn.

Cao thủ khi giao đấu kỵ nhất là tâm thần không ổn định, Đan Khâu Sinh nhân thời cơ ấy phản thủ một chiêu đả thương Âu Dương Nghiệp rồi xoay kiếm lại vạch một vết thương trên vai trái Hải Lan Sát.

Nhưng bản lĩnh của Hải Lan Sát cao hơn Âu Dương Nghiệp rất nhiều, lúc vừa bị trúng kiếm của Đan Khâu Sinh hấn tức giận đánh lại một chưởng trúng ngay vết thương do Hà Lạc đâm trúng Đan Khâu Sinh vừa rồi. Lúc ấy đã bị thương lại thêm bị thương, so với vết thương Hải Lan Sát thì chàng bị nặng hơn.

Nhưng bị thương nặng nhất vẫn là Mâu Lệ Châu, nàng sau khi dùng kiếm đâm vào ngực Hà Lạc gần thấu cán đã dùng hết khí lực toàn thân, khi Hà Lạc ngã xuống nàng chỉ thấy trước mắt như có muôn ngàn hoa đốm cũng ngã xuống luôn.

Trong vòng kiếm ảnh, chưởng phong, nàng vẫn mở to mắt nhìn thấy tay áo Hải Lan Sát đẫm máu còn Đan Khâu Sinh lão đảo sắp gục xuống. Trong lúc sắp hôn mê, Mâu Lệ Châu còn kịp biết lần này đúng là “lưỡng bại câu vong” (hai bên đều thua hết) trong giây phút quyết định ấy, Mâu Lệ Châu cố nghĩ rằng: “Không hiện tại ta không thể chết!” nàng cố hết sức rút trường kiếm trên người Hà Lạc ra hít một luồng chân khí dùng một chút khí lực tối hậu còn lại quát:

- Không cho hai tên ung trảo thoát thân!

Đó đúng là “không thành kế” của nàng, may thay Hải Lan Sát không rõ hư thực ra sao, hấn từng chính mắt nhìn thấy nàng đâm chết Hà Lạc lập tức tưởng nàng chỉ bị hơi choáng vì vết thương. Vết thương của Âu Dương Nghiệp cũng có hơi nặng lúc ấy không còn tinh thần tiếp tục đánh nữa, Hải Lan Sát lại không dám đối đầu một mình vì sợ Đan Khâu Sinh và Mâu Lệ Châu liên thủ, hấn bèn kéo Âu Dương Nghiệp đào tẩu.

Mâu Lệ Châu nhè nhẹ kêu lên một tiếng:

- Thoát hiểm rồi!

Khi Hải Lan Sát và Âu Dương Nghiệp khuất bóng, nàng liền ngã xuống đất lập tức hôn mê.

Khi tỉnh dậy, nàng đã thấy mình ở trong một am động. Nàng phát giác thêm bao nhiêu trân ngọc châu báu hồi môn gia sản của nàng bày đầy trong sơn động. Thì ra cơn hôn mê của nàng kéo quá dài đến hai ngày hai đêm mới tỉnh lại được. Khi nàng còn hôn mê, Đan Khâu Sinh đã vào rừng sâu tìm được cái hang núi này. Tuy chàng cũng bị thương nhưng chàng cố gắng bồng Mâu Lệ Châu vào hang núi rồi còn mang từng hòm châu báu của nàng về cất giữ. Chàng dùng Tục Đoạn Cao của Không Động phái cho Mâu Lệ Châu trị thương và lấy hết tàn lực của thân truyền chân khí cho nàng, hai hôm nay chàng không hề chợp mắt canh giữ coi sóc nàng. Sau khi Mâu Lệ Châu tỉnh lại, chàng kiệt sức ngã bệnh.

Trong rủi có may, có bọn người đến tìm Hà Lạc nhìn thấy thi thể của y, định ninh Đan Khâu Sinh và Mâu Lệ Châu đã bay cao xa chạy, không tìm kiếm gì nữa nên không phát hiện được sơn động, do đó Mâu Lệ Châu có thời gian săn sóc bệnh tình cho Đan Khâu Sinh. Hai người ở bên nhau bất giác đã nảy nở mối chân tình nồng đượm. Giai đoạn này tuy ngắn ngủi gian nan nhưng đối với nàng vẫn là những ngày đẹp đẽ đáng nhớ nhất đời. Tiếc thay sau đó...

Mâu Lệ Châu đưa ánh mắt đau xót nhìn Đan Khâu Sinh, Đan Khâu Sinh không dám nhìn thẳng nàng, chuyển tia nhìn đến Lôi Chấn Tử và Kim Trục Lưu.

Lôi Chấn Tử hỏi:

- Mâu cô nương, sau đó thế nào?

Mâu Lệ Châu hơi giật mình nhớ ra hiện nay mình đang kể cho quần hùng nghe sự thật chuyện mười tám năm trước, nàng vội ức chế bao nhiêu tình cảm kích động trong lòng tiếp tục nói:

- Cuối cùng mạng chúng ta chưa đến nỗi đứt, qua hơn hai tháng Đan Khâu Sinh và ta khỏe mạnh, chúng ta tìm cách xử trí gia sản to lớn mà chúng ta đang có. Ta biết một phần tài sản này là do nghĩa quân gởi cho cha ta chứ không phải tất cả đều của nhà ta. Ta quyết định trao toàn bộ gia sản lại cho nghĩa quân.

Đương nhiên ta không tiện ra mặt, Đan Khâu Sinh cũng không tiện ra mặt, làm cách nào trao cho nghĩa quân được? Cuối cùng Đan Khâu Sinh nghĩ ra một cách.

Chàng bí mật trở lại Mễ Chi tìm đến nơi người vẫn liên lạc giữa nghĩa quân và thân phụ ta, nửa đêm chàng bí mật ném vào nhà người ấy một bức thư.

Vừa nói đến đây trong hội trường bỗng bước ra một người lớn tiếng nói:

- Mười tám năm trước ta là người liên lạc giữa nghĩa quân và Mâu đại hiệp tại Mễ Chi đây. Bây giờ ta mới biết người đã ném bức thư nặc danh vào nhà ta là Đan Khâu Sinh.

Liền đó y liền kể nội dung bức thư ấy cho chúng nhân nghe:

- Trong thư ấy cho biết số quân lương do nghĩa quân ký gởi nhà họ Mâu hiện đang cất tại một sơn động, yêu cầu nghĩa quân đến thu về, trong thư còn vẽ hẳn một địa đồ. Đương thời ta bán tín bán nghi, e sợ bị địch nhân lừa. Nhưng vì đại sự của nghĩa quân, ta đành mạo hiểm đến xem thử. Quả nhiên phát giác sơn động chứa đầy vàng bạc trong năm hòm lớn. Mười tám năm nay nghĩa quân chúng ta vẫn cảm kích vì nghĩa cử ấy vẫn nuôi hy vọng biết được người ấy là ai để xin cảm tạ. Hôm nay mới có cơ hội ấy.

Liền đó người nọ đến trước mặt Mâu Lệ Châu và Đan Khâu Sinh cúi mình. Mâu Lệ Châu nói:

- Đó là việc công bằng chứ có gì đáng gọi là nghĩa cử?

Người nọ đáp:

- Tài sản mà cô nương gởi lại cho ta thực hơn số nghĩa quân gởi cho nhà họ Mâu rất nhiều!

Mâu Lệ Châu cười nói:

- Hôm các hạ đến sơn động lấy tài sản, ta và Đan Khâu Sinh ẩn thân gần đó quan sát đến khi biết chắc tất cả tài sản đều đã vào tay nghĩa quân chúng ta mới yên tâm. Hai ngày sau ta và Đan Khâu Sinh chia tay.

Lôi Chấn Tử tán thán:

- Hai vị thực là vì nghĩa quân, đến nay sự việc đã rõ ràng, còn ai dám vu cáo Đan Khâu Sinh là "cướp tiền cướp của" nữa không?

Trong đám đông bỗng có một tiếng cười lạnh lùng nhỏ giọng nói:

- Việc này tuy có người làm chứng nhưng cũng chỉ mới làm chứng được một nửa thôi!

Ý muốn cho rằng "cướp tiền" hiển nhiên đã rửa sạch nhưng "cướp sắc" thì vẫn đáng hoài nghi! Người đó là đệ tử của Động Minh Tử, Động Minh Tử không dám lên tiếng, có lẽ y lên tiếng mỉa mai giùm sư phụ.

Giọng nói của y có vẻ vừa tức giận vừa hoài nghi trai thanh gái lịch ở chung với nhau trong một sơn động hơn hai tháng làm sao khỏi hiềm nghi?

Có người muốn bảo vệ danh dự cho Mâu Lệ Châu định mắng cho y mấy lời nhưng không biết bênh vực làm sao đành im lặng.

Mâu Lệ Châu cũng nghe được lời mỉa mai ấy, nàng hơi nhướn cặp lông mày tuyết đẹp:

- Lôi lão tiên bối, Kim đại hiệp. Ta xin mời chư vị chứng giám cho ta!

Dứt lời nàng trật vai áo phải xuống, chỉ thấy trên làn da trắng nõn nà một vết ấn chu sa vẫn còn đỏ hồng. Đó là dấu ấn Thủ Cung Sa của người con gái trinh bạch. Lôi Chấn Tử vội vàng đỡ vai áo của nàng lên nói lớn:

- Mâu cô nương băng thanh ngọc khiết, hà tất để ý đến lời nói của kẻ điên cuồng.

Kim Trục Lưu tiếp lời:

- Kỳ thực Hà Lạc chưa phải là chồng của Mâu cô nương, cô nương thích lấy ai thì cô nương lấy người đó, không ai có quyền ngăn cản. Người nào vừa nói câu nghi hoặc vừa rồi tự mình sẽ hổ thẹn.

Mâu Lệ Châu mặt lạnh như băng sương vậy mà bỗng rướm lệ, nàng trầm nghĩ:

“Tiếc thay mười tám năm trước, ta và Đan Khâu Sinh không ai có can đảm!”

Chuyện cũ dồn dập trở lại, nàng không thể nào quên được cái hôm chia tay giữa nàng và Đan Khâu Sinh.

Ở gần nhau đã gần ba tháng, thân thể họ đã hồi phục như cũ, tài sản đã trao trọn cho nghĩa quân, họ đành phải chia tay. Họ im lặng xuống núi, không ai hé môi nói một câu nào, cố nuốt nước mắt yên lặng đi bên nhau.

Bất tri bất giác đã xuống đến chân núi, cuối cùng Đan Khâu Sinh phải buông ra lời:

- Xin hẹn gặp lại.

Nhìn Đan Khâu Sinh sắp sửa lia xa, nàng không thể chịu nổi nữa.

Tâm tình Đan Khâu Sinh chắc cũng chẳng khác gì nàng, không hiểu do động lực nào bất tri bất giác, hai tay bỗng nắm vào nhau.

Nước mắt Mâu Lệ Châu bỗng rơi hoen mi nghẹn ngào nói:

- Chúng ta thật sẽ còn gặp lại ư?

Đan Khâu Sinh khó khăn lắm mới nói được:

- Ta cũng chưa biết. Hà, xem ra chỉ còn tùy mệnh trời sắp đặt thôi.

Mâu Lệ Châu than thở:

- Những ngày trước của chúng ta, thiệp biết là rất khổ nhưng cũng rất vui, vĩnh viễn thiệp sẽ không quên được.

Đan Khâu Sinh ngậm ngùi:

- Ta cũng không quên được. Chỉ tiếc những ngày ấy qua mau quá, không biết bao giờ ta mới gặp lại?

Lòng đau như cắt, bất giác Mâu Lệ Châu ngã vào lòng Đan Khâu Sinh.

Đan Khâu Sinh lau mấy giọt nước mắt cho nàng:

- Mâu cô nương ơi, ta hiểu rõ lòng nàng rồi. Ta cũng đâu phải sắt đá gì, ta cũng giống như nàng đâu muốn phân ly. Nhưng tiếc rằng số mệnh đã định, chúng ta không thể không chia tay, trừ phi...

Mâu Lệ Châu vội hỏi:

- Trừ phi làm sao?

Đan Khâu Sinh khẽ lắc đầu:

- Miệng người rất đáng sợ, chúng ta cũng không thể tránh được hiềm nghi. Hai chữ “trừ phi” thực ra chỉ là si tâm vọng tưởng thôi!

Chàng không chịu nói “trừ phi” là cái gì nhưng Mâu Lệ Châu cũng đoán biết một phần. Phải rồi, vụ án này nhất định sẽ bị nghị luận nhiều đường, trong tình hình này, làm sao nàng và Đan Khâu Sinh có thể nên vợ chồng được?

Mâu Lệ Châu nhỏ giọng xuống:

- Thiếp có thể đợi chàng. Đợi đến ngày thiên hạ đều biết rõ vụ án của chúng ta!

Đan Khâu Sinh cười đau khổ:

- Ta không dám hy vọng gì nhiều, không nói người ta sẽ chẳng tin lời chúng ta, ta sợ ta cũng không có dịp nói ra sự thực. Ôi! Hôm nay biết đâu chẳng là ngày cuối cùng chúng ta gặp nhau!

Đan Khâu Sinh đoán không sai, chàng về núi Không Động rồi liền bị kết án “muu hại đồng môn” và bị trục xuất khỏi sư môn.

Nhưng chàng cũng đoán sai, chàng tưởng vĩnh viễn sẽ không có ngày gặp lại nàng, hôm nay mọi chân tướng của vụ án đã minh bạch trước mắt thiên hạ. Bất quá chỉ chậm tới mười tám năm mà thôi!

Nàng đưa mắt nhìn Đan Khâu Sinh, chỉ thấy chàng cúi đầu, như suy nghĩ điều gì? Không biết chàng có cùng tâm sự với nàng hay không?

Kim Trục Lưu lên tiếng:

- Đan Khâu huynh, huynh mười tám năm nay không một lời tự biện hộ, hôm nay huynh có thể cho chúng ta biết nguyên do được không?

Đan Khâu Sinh thở dài:

- Ân sư năm xưa buồn rầu vì sự việc xảy ra. Việc đã đến như thế, ta nói cũng không ngại gì.

Chàng bắt đầu kể chúng nhân mới hiểu rõ. Sư phụ của chàng năm ấy là Chương môn Động Diệu Chân Nhân vì sao nữ để cho học trò yêu bị trầm oan không được tự biện hộ.

oOo

Vụ án “mưu hại đồng môn” Đan Khâu Sinh biệt tích hơn ba tháng mới trở về núi Không Động, tất cả bạn đồng môn đều nghi ngờ chàng.

Đan Khâu Sinh vì muốn bảo vệ danh dự sư môn, trước những lời cật vấn không nói một lời, chàng chỉ đem đầu đuôi câu chuyện bẩm báo với sư phụ Động Diệu Chân Nhân. Sư phụ nghe chuyện im lặng rất lâu, cuối cùng mới thở dài:

- Ái đồ, ta rất hiểu lòng con nhưng sự việc này tiết lộ ra, ta rất lo cho vận mệnh của bản phái, nhưng nếu không nói ra, ta e oan uổng cho con.

Nguyên Động Diệu Chân Nhân so nghĩ so sánh thiệt hơn giữa công và tư.

Về mặt “công” người sợ khi mọi việc minh bạch, danh dự Không Động phái tất nhiên bị tổn thương. Nếu người xử sự không khéo, e rằng còn dẫn đến sự nổi giận của các môn phái chống Thanh đình, họ có thể hưng sư đến phạt tội Không Động phái.

Truyền thống xưa nay của Không Động phái là trung dung, không xu phụ triều đình nhưng cũng không chống lại, vẫn giữ sự giao hảo tốt đẹp với các anh hùng hiệp nghĩa trong giới giang hồ. Từ khi nhà Thanh đoạt Trung Nguyên đã hơn trăm năm, thái độ của Không Động phái hết sức hòa hoãn nhưng cũng chưa bao giờ cấu kết với triều chống lại nghĩa quân.

Nay Động Huyền Tử cấu kết với Hải Lan Sát mưu hại Quan Trung đại hiệp Mâu Nhất Hạnh là người chống triều Thanh có thể nói đối với môn quy là không thể tha thứ, Tội danh này đủ để Động Huyền Tử bị trục xuất môn hộ. Còn riêng Đan Khâu Sinh, hành động ám trợ nghĩa quân của chàng nếu nghiêm khắc chiếu theo môn quy cũng vẫn bị khiển trách. Tuy thâm tâm Động Diệu Chân Nhân cũng có phần đồng tình với hành động ấy nhưng về mặt công khai ông không thể bênh vực được.

Mặt khác, nếu người chấp nhận cho Đan Khâu Sinh minh oan, tất phải kể lại toàn bộ sự việc và như vậy bao nhiêu tội lỗi sẽ thuộc về sư đệ Động Huyền Tử và tất nhiên sau đó Không Động phái phải chống lại triều Thanh, trái hẳn với truyền thống trung dung của môn phái.

Quyết định như vậy phải là người có cực kỳ dũng khí. Động Diệu Chân Nhân không có dũng khí ấy!

Ngoài ra quyết định như vậy cũng là đẩy Động Huyền Tử đến chỗ thân bại danh liệt. Người cũng không nỡ làm việc ấy! Điều ấy cũng có nguyên do: vì người đã thu mệnh sư phụ của người phải bảo bọc sư đệ, suốt đời phải chiếu cố đặc biệt cho sư đệ.

Sư phụ của người là Ngọc Đình Chân Nhân là bạn rất thân với thân phụ của Động Huyền Tử, có một lần cả hai vì cường địch bao vây, thân phụ Động Huyền Tử vì bảo vệ Ngọc Đình Chân Nhân mà hy sinh, Ngọc Đình Chân Nhân thay mặt nuôi dưỡng Động Huyền Tử từ thuở bé rất chu đáo. Động Diệu Chân Nhân lớn hơn Động Huyền Tử trên mười tuổi, khi tiếp nhận ngôi vị Chương môn, Động Huyền Tử còn chưa thành nhân, khi lâm chung Ngọc Đình Chân Nhân trịnh trọng giao phó Động Huyền Tử cho Động Diệu và yêu cầu tuyệt đối bảo trợ cho y.

Động Diệu Chân Nhân tự thuật chuyện mình với Đan Khâu Sinh và tỏ thật những khó khăn của mình, người ứa nước mắt:

- Con là đệ tử rất yêu quý của ta, ta không nỡ nào nhìn con chịu oan uổng, đến nay ta đành xin con nguyên lượng cho ta!

Đan Khâu Sinh cảm động:

- Sư phụ đừng nói vậy, danh dự sư môn là chuyện quan trọng. Đệ tử xin nghe tất cả những gì sư phụ cần ở con.

Động Diệu Chân Nhân suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Động Huyền, Động Minh muốn ta xử con vào tội mưu hại đồng môn, ta đương nhiên không thể nghe lời chúng nhưng để bảo toàn đại cục, ta chỉ đồng ý xử con tội xử sự không xứng đáng, không chu toàn nhiệm vụ bảo vệ đồng môn, trên danh nghĩa con sẽ bị trục xuất môn hộ, nhưng trong lòng ta, vĩnh viễn con vẫn là người đệ tử ta quý nhất.

Bị trục xuất khỏi môn phái, lòng chàng rất đau khổ, nhưng chàng vẫn thưa:

- Sư phụ, được lão nhân ban cho lời ấy con dù có bị xử nặng hơn cũng cam, chỉ sợ chúng đồng môn cho rằng sư phụ bất công che chở cho con thái quá!

Động Diệu cười đau khổ:

- Ta đã không dám nói hết sự thật có bị mang tiếng hồ đồ cũng chẳng sao. Sau vụ này ta sẽ thoái vị nhường ngôi Chương môn cho người khác. Con đừng cho ai biết nguyên nhân thoái vị của ta.

Đan Khâu Sinh đáp:

- Không cần sư phụ phải dặn, con đã làm liên lụy đến sư phụ, sao còn nói cho ai biết? Không rõ sư phụ định nhường ngôi Chương môn cho ai?

Động Diệu Chân Nhân nói:

- Con yên tâm, ta không nhường ngôi cho Động Huyền Tử hay Động Minh Tử đâu, ta đã chuẩn bị trao ngôi cho nhị sư đệ Động Chân Tử rồi. Tuy tài cán của y bình thường nhưng được cái trung hậu, thiết tưởng cũng không đến nỗi làm sa sút bản môn. Ta đã nói việc này với Động Huyền Tử, ta biết việc bí mật của y nên đem bản án nói sơ lược sự thực và tuyên bố sẽ nhường ngôi cho Động Chân sư đệ. Ta còn sống thiết tưởng chúng không dám làm bậy, ta cũng cảnh giới chúng, khi ta mất đi nếu chúng không tuân di mệnh, nếu ai phạm tội như Động Huyền Tử nữa ta sẽ vui lòng chấp nhận Cho con công bố chân tướng vụ án này cho thiên hạ biết.

oOo

Đan Khâu Sinh là người trung hậu nên chỉ đem những lời sư phụ chỉ trích Động Minh Tử và phê bình Động Chân Tử ước lược thuật lại, tuy đã giảm nhẹ đi rồi, nhưng chúng nhân cũng đã rõ kẻ đương nhiệm Chưởng môn Động Chân Tử không phải hoàn toàn không biết gì sự thực vụ án này. Động Chân Tử cũng hiểu như vậy, nên tự nghĩ thầm:

“Lần này chắc Động Minh sư đệ khó bảo toàn được danh dự. Xưa nay ta bị ức hiếp, nay không thể liên lụy vì y!”

Chính lúc lão trù trù chưa quyết định, Động Minh Tử đã có lập ý liều lĩnh lần cuối cùng.

Đan Khâu Sinh thở dài nói tiếp:

- Không phải sau khi sư phụ ta và Động Huyền sư thúc kế tiếp qua đời, ta lại bị bức trở về núi Không Động, hôm nay nói rõ ra chân tướng của vụ án. Nay ta xin Chưởng môn truy cứu người xui Động Huyền sư thúc cấu kết với Hải Lan Sát là ai?

Động Minh Tử lạnh lẽo quát lên:

- Đan Khâu Sinh, hiện nay ngươi chưa phải là Chưởng môn, đợi người chính thức làm Chưởng môn rồi hãy tự ra môn quy! Theo môn quy của Không Động phái, môn hạ đệ tử cũng có thể kết bạn với giới quan chức, như vậy cấu kết với Hải Lan Sát không thể kể là một tội danh được, đã không là tội danh thì việc gì phải dùng chữ “truy cứu”?

Đan Khâu Sinh tức giận:

- Hải Lan Sát đã mưu sát Ngọc Hư đạo trưởng của bản môn, chúng ta không truy cứu ư?

Động Minh Tử ương ngạch:

- Đây là hai việc khác nhau. Ngọc Hư đạo trưởng có bị Hải Lan Sát giết không trước mắt không thể xác định. Chỉ có thể nói hấn là người bị nghi ngờ hay cùng lắm, hấn chỉ là người có thấy Ngọc Hư đạo trưởng bị mưu sát. Ai ngờ hấn cứ việc tìm hấn báo thù, còn đệ tử bản phái ai có vắng lai với hấn có phạm vào điều quy nào của môn phái? Người đòi truy cứu người xúi giục cấu kết với Hải Lan Sát là có ý gây phong ba phải không?

Tuy lão cưỡng từ đoạt lý nhưng chiếu theo môn quy cũng khó bác lại lão được.

Rất lâu Động Chân Tử nói la lớn:

- Bọn người bắt tất tranh cãi, ta có lời muốn nói đây!

Đan Khâu Sinh vẫn giữ lễ độ:

- Đệ tử vâng mệnh, xin Chưởng môn chỉ thị.

Động Chân Tử "hừ" một tiếng từ từ lên tiếng:

- Hôm nay là đại hội đồng môn vốn để quyết định hai việc lớn, một là phân xử vụ án Đan Khâu Sinh và hai là tuyển chọn người kế vị Chưởng môn. Nay vụ án Đan Khâu Sinh đã minh bạch, tội của y đã rửa sạch, đúng luật y được nhập lại môn phái, ta phán quyết như vậy có ai dị nghị gì chăng?

Đệ tử Không Động phái reo lên hoan nghênh, không có ai biểu thị phản đối. Người oán hận Đan Khâu Sinh nhất là Động Minh Tử cũng không dám nói câu nào.

Động Chân Tử yêu cầu chúng nhân im lặng, tiếp tục nói:

- Rõ ràng không có ai phản đối Đan Khâu Sinh được trở lại môn phái, y có quyền ứng cử chức vị Chưởng môn kế nhiệm. Khi mới khai mạc ta đã đề nghị người kế nhiệm Chưởng môn là Động Minh sư đệ, sau đó Ngọc Hư đạo trưởng lão lại đề nghị thêm Đan Khâu Sinh, bây giờ có ai muốn đề xuất người thứ ba nữa không?

Rất lâu vẫn không có ai có ý kiến đề nghị ai cả. Động Chân Tử nói:

- Vậy ta xin các đồng môn hãy công khai quyết định chọn lựa người thay ta giữ chức Chưởng môn. Ta tự thẹn là người đức bạc tài sơ. Người kế vị Chưởng môn sẽ là người có trọng trách chấn hưng bản môn sự nghiệp, còn ta, đợi khi nào có tân Chưởng môn, ta mới xin được vâng theo tùy ý xử trí.

Dụng ý của lão rất minh bạch, muốn đổ hết trách nhiệm sau này cho người được đề cử làm tân Chưởng môn.

Động Chân Tử đề nghị tất cả kéo ra một khu đất trống rất rộng trước hội trường lớn tiếng:

- Bản môn đệ tử, ai ủng hộ Động Minh Tử lên kế vị Chuởng môn hãy đứng ra một bên!

Không một đệ tử Không Động nào lay động thậm chí đến người đệ tử tâm phúc nhất của Động Minh Tử là Đại Thạch Đạo Nhân cũng đứng im.

Động Chân Tử hỏi tiếp:

- Bản môn đệ tử, ai ủng hộ Đan Khâu Sinh lên kế vị Chuởng môn hãy bước ra một bên!

Quanh cảnh trở nên náo nhiệt, mọi người chen nhau đứng sang bên được chỉ định, chỉ còn trơ lại mấy người vẫn đứng ở chỗ cũ là Động Minh Tử và một vài đệ tử của lão.

Động Chân Tử thở một hơi dài, nói rằng:

- Đan Khâu sư điệt, chúc mừng sư điệt được đồng môn ủng hộ nhận chức Chuởng môn. Từ nay trở đi sư điệt đã là Chuởng môn nhân của bản phái.

Đan Khâu Sinh đáp:

- Đệ tử được tái nhập môn phái là đủ thỏa nguyện rồi, còn chức Chuởng môn đệ tử thực không dám đảm đương. Sư thúc niên kỷ chưa gọi quá già, đệ tử hy vọng sư thúc còn làm được ít năm nữa.

Động Chân Tử vội vàng lắc đầu:

- Đây là quyết định của toàn thể đồng môn, đâu phải việc riêng mà từ chối?

Lôi Chấn Tử nói:

- Đan Khâu Sinh, các hạ được tất cả tín nhiệm, bắt tất phải khiêm nhượng.

Đan Khâu Sinh muốn từ chối tiếp tục nhưng Mâu Lệ Châu hốt nhiên bỗng nói:

- Đan Khâu Sinh, các hạ không thể không làm Chuởng môn, không lẽ mối thù sư phụ các hạ không muốn báo à?

Đan Khâu Sinh kinh ngạc:

- Cô nương nói gì vậy? Cô nương nói rằng ta phải báo thù cho Ngọc Hư thái sư thúc chăng?

Mâu Lệ Châu đáp:

- Không, ta không nói các hạ báo thù cho Ngọc Hư thái sư thúc. Ta nói báo thù cho sư phụ Động Diệu Chân Nhân kia! Cố nhiên cái chết của Ngọc Hư Tử cũng chưa minh bạch,

nhưng cái chết của sư phụ các hạ cũng chẳng khác gì! Các hạ có biết tại sao sư phụ các hạ chết không?

Lời vừa nói ra toàn thể chúng nhân hết sức kinh ngạc. Đan Khâu Sinh thất thanh kêu lên:

- Sư phụ của ta vì sao mà chết?

Mâu Lệ Châu đáp:

- Vì bị người hạ độc chết đó!

Sau khi Động Diệu Chân Nhân nhường ngôi Chưởng môn cho sư đệ, không tới hai năm liền tạ thế, lúc ấy chưa quá lục tuần, đối với một người võ công tinh thuần như người mà chết ở tuổi ấy tuy không thể gọi là "đoản mệnh" nhưng chỉ đáng gọi là "trung thọ". Khi cái chết của người truyền đi, trong giới võ lâm rất thương tiếc vì cái chết quá đột ngột nhưng không ai nghi ngờ trong cái chết có gì bất thường.

Trước khi Động Diệu Chân Nhân chết đi một tháng, Lôi Chấn Tử có gặp người. Lần ấy họ thân mật trao đổi với nhau về võ học, không có chút dấu hiệu nào cho thấy Động Diệu Chân Nhân bị suy giảm sức khỏe. Khi Lôi Chấn Tử nghe Mâu Lệ Châu nói như vậy, Lôi Chấn Tử hồi tưởng lại lần cuối cùng gặp Động Diệu Chân Nhân, bất giác đâm ra bán tín bán nghi, vội vàng hỏi:

- Mâu cô nương, làm sao cô nương biết?

Mâu Lệ Châu đáp:

- Diệt nữ đã có lần đến núi Không Động, lần ấy lại may mắn đúng vào lúc Động Diệu Chân Nhân bị sát hại.

Động Chân Tử cười nhạt:

- Đệ tử Không Động phái chúng ta đâu phải tất cả đều là tượng gỗ mà mình Mâu cô nương làm sao vào được Thanh Hư Quán?

Mâu Lệ Châu đáp:

- Khi ta và Đan Khâu Sinh chia tay không lâu, ta có dịp gặp Thiên Hạ Đệ Nhất Thần Thủ Trương Khoái Hoạt, ta bèn học của người ấy thuật cải dung dịch mạo, ta có thể giả mạo tiểu đạo sĩ đột nhập Thanh Hư Quán chẳng khó khăn gì!

Chúng nhân đều biết Mâu Lệ Châu có bản lĩnh cải trang, bằng chứng là nàng lúc đầu đứng lẫn lộn trong đám đệ tử Không Động phái mà không có ai phát giác được cho nên việc năm xưa nàng cải trang đột nhập Thanh Hư Quán cũng chẳng có gì đáng lạ!

Mâu Lệ Châu tiếp tục:

- Nói là không có ai phát hiện ra ta, nhưng thực sự có hai người mà nhìn thấy ta là biết liền ta là đệ tử Không Động giả mạo! Một là thủ phạm hạ độc Động Diệu Chân Nhân và một là người cản trở không để hành động hạ độc ấy thành công.

Động Chân Tử hỏi:

- Người ngăn cản hành động hạ độc chắc là đệ tử Không Động, y là ai vậy?

Mâu Lệ Châu cười chúm chím:

- Ta nghĩ có lẽ tốt nhất là y tự nói ra!

Lời nàng dứt đã lâu nhưng vẫn không có ai lên tiếng.

Đan Khâu Sinh rất nóng ruột vội vàng nói:

- Xin cô nương hãy cho biết người hạ độc là ai?

Mâu Lệ Châu ngẩng đầu nhìn khắp lượt, đột nhiên xuất thủ búng một chỉ vừa nói:

- Người ấy nói gần thì gần lắm, mà xa thì xa lắm. Hừ, thị đến đây rồi!

Chúng nhân nhìn về phía nàng chỉ tay thấy Đinh Triệu Minh và Thương Châu lão quyền sư Triệu Nhất Võ đang tóm cổ một phụ nữ choàng khăn che mặt dẫn vào.

Kim Bích Y kêu lên:

- Gia gia, người lẳng nhục con chính là yêu phụ đó đó!

Thì ra Đinh Triệu Minh và Triệu Nhất Võ đã bắt được Tân Thất Nương bị thọ thương nằm dưới Đoạn Hôn Nhai như lời Mâu Lệ Châu nói.

Mâu Lệ Châu chậm rãi nói:

- Người hạ độc giết chết Động Diệu Chân Nhân chính là yêu phụ này. Người rủ mụ ta đến lần ấy với người rủ mụ ta đến lần này vẫn là một người.

Đan Khâu Sinh hỏi:

- Người ấy là ai?

Mâu Lệ Châu:

- Người ấy ở trước mắt chúng ta.

Lời chưa dứt bỗng nghe Động Chân Tử kêu rên lên một tiếng nho nhỏ, còn Động Minh Tử cười gằn rất nham hiểm. Thì ra lão đang đứng sau lưng Động Chân Tử, lợi dụng lúc mọi người đang tập trung chú ý nhìn vào Tân Thất Nương liền nhanh như điện đột nhiên xuất thủ chộp trảo vào sau lưng Động Chân Tử.

Mâu Lệ Châu đã đề phòng từ trước vì sợ lão ám toán Đan Khâu Sinh, không thể ngờ được lão lại ám toán sư huynh Chuồng môn của lão. Đan Khâu Sinh vừa kinh dị vừa tức giận rút nhanh trường kiếm quát lên:

- Động Minh Tử, ngươi dám làm loạn phạm thượng ư? Mau buông Chuồng môn ra!

Động Minh Tử cười nhạt:

- Ai bảo bọn bay bức tao vào đường cùng? Hừ, Đan Khâu Sinh, ngươi nghe đây, ngươi dám bước tới một bước nữa ta lập tức giết chết Động Chân Tử liền! Lẽ trao ngôi vị Chuồng môn chưa chính thức cử hành, đến nay Động Chân Tử vẫn còn là Chuồng môn, nếu ngươi không bảo vệ tính mạng cho lão, ngươi sẽ mang tội danh hại tử Chuồng môn đó!

Ném chuột sợ vỡ lọ quý, Đan Khâu Sinh bị lão đe dọa, hai mắt trợn lên như muốn phát hỏa, không thể không đứng yên tại chỗ cất kiếm vào vỏ.

Chuồng của Động Minh Tử đặt tại đại huyết sau lưng Động Chân Tử, còn lão dựa lưng vào thân cột lớn:

- Lôi lão tiền bối, Kim đại hiệp, xin nhị vị tha thứ. Ta biết nếu nhị vị ra tay ắt ta chết ngay nhưng trước khi ta chết, Động Chân Tử phải chết trước ta. Hừ, riêng về bản lãnh này chư vị tin Động Minh Tử dám làm chớ?

Thủ chuồng của lão đặt ngay đại huyết sau lưng Động Chân Tử, chỉ cần ấn một chút nội lực nhất định Động Chân Tử sẽ chết liền tại chỗ. Lôi Chấn Tử và Kim Trục Lưu nhìn tình hình ấy tin chắc lão không phải dọa suông.

Lôi Chấn Tử giận dữ mắng chửi:

- Ta không ngờ ngươi lại là tên âm độc thô bỉ đến thế, võ lâm có người như ngươi thực là đáng sỉ nhục!

Động Chân Tử uất ức kêu lên:

- Chư vị đừng ngại gì tính mạng của ta, ta nguyện cùng chết với y!

Tuy ý lão muốn thế nhưng đâu có người nào nỡ ra tay để ngọc đá đều tan?

Động Chân Tử thở thườn thọt tiếp theo:

- Thực ta hối hận không sớm nhận ra tội ác của y!

Động Minh Tử cười nhạt:

- Hôm nay có nhận ra cũng không ngại gì!

Động Chân Tử:

- Kỳ thực trước đây ta đã biết Đan Khâu Sinh bị tội oan. Năm xưa khi Động Huyền Tử đem xác chết của con trai về, Động Minh Tử và ta là hai người đầu tiên xem xét thi thể ấy. Hà Lạc bị một kiếm đâm sâu nơi ngực, điều đó chứng minh lời Mâu cô nương xác thực. Nhưng ngày hôm đó, sau khi xét nghiệm tử thi công khai, trên thân Hà Lạc lại có thêm bảy vết thương khiến người ta nhìn tới là biết liền do Liên Hoàn Đoạt Mệnh Kiếm Pháp của Không Động pháí dùng chiêu Thất Tinh Bạ Nguyệt giết chết. Đây là một chứng cứ để Đan Khâu Sinh bị hiềm nghi là thủ phạm, tuy vụ án này đã rõ ràng minh bạch nhưng vẫn còn đôi kẻ thắc mắc vì Đan Khâu Sinh và Mâu cô nương có cảm tình đặc biệt với nhau, biết đâu Mâu cô nương không vì họ Đan mà biện hộ? Nhưng nay ta chứng thật bảy vết thương do Thất Tinh Bạ Nguyệt để lại trên thi thể Hà Lạc không phải do Đan Khâu Sinh, vì sau một đêm thi thể Hà Lạc mới bị thêm bảy vết kiếm này!

Lúc ấy chúng nhân mới tỉnh ngộ, thì ra bảy vết kiếm của chiêu Thất Tinh Bạ Nguyệt ghi lại trên thi thể Hà Lạc là do Động Minh Tử thủ phạm!

Động Minh Tử cười khúc khích trong miệng:

- Đúng đó, việc ấy do tay ta làm đó. Trong Không Động pháí chỉ có ta và Đan Khâu Sinh là sử dụng được chiêu kiếm đó, chắc chắn không có ai dám nghi cho ta! Lúc ấy vì Động Huyền Tử muốn vu oan cho Đan Khâu Sinh nhưng lại không muốn thi thể con bị quá nhiều vết thương bầm nát, nên sư huynh mới nài nỉ ta dùng chiêu ấy. Chưởng môn sư huynh, ta biết sư huynh đã biết thủ phạm năm ấy là ta, xin đa tạ sư huynh đã che giấu cho ta ngàn ấy năm trời!

Động Chân Tử giận dữ cực điểm:

- Đó là do ta ngu đần, bị chúng bay uy hiếp lấy lợi dẫn dụ đến nay hối đã muộn!

Lão chỉ chửi có vậy nhưng chúng nhân đều hiểu rõ xưa nay lão bị Động Huyền Tử và Động Minh Tử tác oai tác quái xem lão và ngôi vị Chưởng môn như một thứ bù nhìn và lấy hư danh để làm mờ mắt. Động Chân Tử suốt đời lo sợ chúng gia hại, lại cố giữ chức Chưởng môn tự nhiên phải nghe theo sự bày vẽ của chúng.

Động Chân Tử nói tiếp:

- Ta ở ngôi vị Chưởng môn thực tế bị vây giết đây, nhưng ta không ngờ tới nỗi này. Động Minh Tử, sao người nữ lòng lang dạ sói đến thế, vu họa cho Đan Khâu Sinh chưa đủ, người còn cấu kết với yêu nhân mưu hại sư huynh ta... tiền nhiệm Chưởng môn Động Diệu Chân Nhân!

Mâu Lệ Châu nói:

- Ta lén đột nhập Thanh Hư Quán bản tâm là muốn tìm gặp Động Diệu Chân Nhân để bẩm báo sự thực với người. Ai ngờ ta đến nơi chập mắt một ngày, Động Diệu đã qua đời vì tay yêu nhân, ta hy vọng gặp Động Chân Tử cũng được vì hy vọng lão sẽ chủ trì công đạo!

Động Chân Tử đáp:

- Ta chẳng những không chủ trì công đạo được mà còn tòng mưu với bọn ô uế. Mười tám năm nay cam tâm bị bọn gian tế lợi dụng. Ta chết thật đáng rồi, nhưng không đành chết dưới tay gian đồ thôi!

Động Minh Tử bỗng nhiên cười lên ha hả:

- Chưởng môn sư huynh, bây giờ lão mới nghĩ đến chữ chết không e chập lăm sao? Lão nên biết rằng, tiểu đệ có thể tha cho lão khỏi chết được ư?

Nguyên vì Động Chân Tử đối đáp dằng dai như vậy là có chủ ý sẵn, lão định ngấm vận nội công tự bút đứt các kinh mạch để chết luôn nhưng Động Minh Tử đã nhận ra ý định của lão, vừa nghe lão nói xong liền xuất thủ điểm vào Ma huyết của lão.

Đan Khâu Sinh nói:

- Động Chân sư thúc không nên tự trách mình quá đáng. Đúng là sư thúc có phạm một số lỗi lầm nhưng mười tám năm qua, sư thúc giữ cho bản phái không đi vào đường tà đạo, chỉ cần một điểm ấy cũng đáng gọi là công sư thúc rồi. Người khác không hiểu ra sao, riêng đệ tử vẫn tôn kính sư thúc như một vị trưởng bối của đệ tử.

Tiếp theo quát lên:

- Động Minh Tử, theo tội nghiệp người tự tác người đáng chết trăm lần. Nhưng ta cho người một cơ hội tối hậu, người mau thả Động Chân sư thúc ra, ta sẽ để người tẩu thoát. Chỉ cần người từ nay tu tâm sửa tánh thì người dù có bị trục xuất môn hộ vẫn có thể sống yên ổn đến chết!

Động Minh Tử cười nhạt:

- Đừng mơ tưởng hão, ta thả sư huynh ra chắc gì chúng bây chỉ trục xuất ta khỏi môn phái mà thôi?

Lôi Chấn Tử giận dữ:

- Vậy ngươi còn muốn gì nữa?

Động Minh Tử chưa biết trả lời sao bỗng có một tiếng nói rất lớn:

- Để ta trả lời thay cho Động Minh Tử!

Chúng nhân đưa mắt nhìn ra chỉ thấy trên sườn núi xuất hiện một quân quan. Chẳng phải ai khác, chính là Ngự lâm quân Thống lĩnh Hải Lan Sát.

Tuy đã thay trang phục quân quan nhưng chúng nhân vẫn nhận ra hắn là người giả danh tên quét dọn Thanh Hư Quán đã hại tử Ngọc Hư Tử.

Không ai ngờ Hải Lan Sát dám công khai xuất hiện

Cả đại chúng hỗn loạn. Tiếng lầm bầm chửi vang lên khắp nơi từ bọn đệ tử môn hạ Không Động đến các tân khách. Hải Lan Sát chống nạnh cười ha hả.

- Hãy nghe đây, ta khuyên chúng bây hãy im lặng nghe ta nói rồi ai thích động võ ta sẽ mời ra đây mà động võ.

Tất cả mọi tiếng ồn ào đột nhiên im bặt, các đệ tử Không Động đã âm thầm rút võ khí. Cùng lúc ấy bọn tà phái cùng đứng với Hải Lan Sát đứng trà trộn trong hàng ngũ đệ tử Không Động cũng đã rút võ khí nhảy ra một bên.

Cảnh đại hỗn chiến chắc chắn phải xảy ra. Hải Lan Sát lại lớn tiếng:

- Các ngươi hãy nghe ta nói xong rồi muốn đánh nhau hãy đánh.

Lôi Chấn Tử càng lớn tiếng:

- Tất cả hãy khoan động thủ. Hải Lan Sát ngươi có gì muốn nói hãy nói mau đi!

Hải Lan Sát gằn từng tiếng một:

- Các ngươi sắp chết sạch đến nơi rồi. Ta bảo thật cho biết, ta đã chôn thuốc súng khắp dưới đất hội trường này, chỉ cần ta bắn một mũi Xà Diệm Tiền tức thì tất cả thuốc súng đều nổ.

Động Chân Tử thất thanh:

- Động Minh Tử, ngươi, gian tặc ngươi rủ lại, thì ra ngươi và Hải Lan Sát lừa ta bố trí âm mưu độc địa thế ư?

Nguyên vì lão Động Minh Tử mời Hải Lan Sát đến núi Không Động hai hôm trước, bọn yêu nhân tà đạo mang lên núi một số bao đựng các vật gì đó không ai biết, và các cuộc xéng mỗi ngày đều lặng lẽ đi vào núi, lúc ấy không ai đoán được chúng định làm gì, bây giờ mới vỡ lẽ là chúng đi chôn thuốc nổ.

Chúng nhân bấy giờ ai nấy đều sợ toát mồ hôi, không ai biết nên đối phó ra sao.

Động Minh Tử cười ha hả:

- Vâng, đúng đây là kế hoạch của ta và Hải đại nhân, nếu tình thế không bắt buộc thì cũng chẳng sử dụng đến làm gì. Ai bảo các người đồn ta đến đường cùng.

Động Chân Tử cười gằn:

- Nếu người làm cho thuốc đạn nổ, người có còn giữ xương tàn được không?

Động Minh Tử mỉm cười rất thâm hiểm:

- Mạng ta đổi lấy mạng sư huynh là có giá lắm rồi. Huống gì còn có khá nhiều các cao thủ võ lâm chết chung với ta, như vậy thật là vinh hạnh không gì bằng!

Hải Lan Sát cười như điên cuồng một lúc rồi nói:

- Không chỉ có thuốc nổ dưới chân bọn người thôi đâu. Còn có cái kinh khủng hơn nữa ở trên núi kia kìa! Không tin, ta sẽ cho bọn người thấy tận mắt. Dương Kế Mạnh, dẫn pháp bảo ra cho chúng xem!

Chúng nhân nhìn lên ngọn núi cao nhất đằng sau Thanh Hư Quán thấy xuất hiện độ mười người, chỉ huy mười người ấy chính là tên đại ma đầu Dương Kế Mạnh. Trong chớp mắt chúng dẫn ra hai khẩu đại pháo to lớn, chĩa mũi thẳng xuống khu đất quần hùng đang hội họp.

Hải Lan Sát cười ha hả:

- Bọn người đã nhìn rõ chưa? Nếu thuốc nổ chưa giết sạch bọn người, còn sót tên nào chắc cũng khó chạy thoát khỏi hai khẩu đại bác kia nữa đạn.

Nghĩ tới cảnh dưới chân thì thuốc súng nổ tung trời, còn trên đầu đại pháo thì bắn xuống, đại chúng không ai không tái xanh mặt mũi, nắm chắc cái chết trong tay. Quả là Hải Lan Sát đã bố trí cẩn thận để không một ai sống sót.

Lôi Chấn Tử cực kỳ phẫn nộ chỉ vào mặt Hải Lan Sát:

- Người dùng thủ đoạn âm mưu độc địa thế này đối phó với chúng ta thì có gì anh hùng? Nếu đúng là hảo hán hãy đến đánh tay đôi với ta!

Hải Lan Sát vẫn cười ha hả:

- Lôi lão tiền bối, ở đây ta rất nể niên kỷ của lão tiền bối, đâu dám tử thí cùng lão tiền bối? Vả chăng ta là người đại diện cho triều đình không thể tử võ được. Nếu lão tiền bối nhất định muốn tử thí, xin hẹn một ngày khác.

Kim Trục Lưu nói:

- Hải Lan Sát ngươi muốn gì cứ nói thẳng ra đi!

Hải Lan Sát mỉm cười:

- Ta muốn tiền tất cả mọi người đến Diêm Vương nếu không chịu nghe điều kiện của ta. Nhưng hôm nay tự nhiên ta lại đâm ra có bụng hiếu sinh không nỡ giết sạch. Vậy ta đưa ra hai điều kiện, nếu bọn ngươi chấp nhận thì sự kiện hôm nay kể như không có.

Kim Trục Lưu:

- Hai điều kiện gì?

Hải Lan Sát:

- Điều kiện thứ nhất là phải nhường ngôi Chưởng môn nhân Không Động cho Động Minh Tử, cấm ai dị nghị nửa lời!

- Vậy thì ngươi là Thái Thượng Chưởng môn của Không Động ư?

Hải Lan Sát cười ha hả:

- Việc này là việc thuộc về Không Động phải không cần tới Kim đại hiệp phải phí tâm lo tới!

- Còn điều kiện thứ hai?

Hải Lan Sát chậm rãi:

- Ngươi đã biết ta đại diện triều đình hành sự. Ta muốn ngươi phải giao cho ta những tên phản nghịch triều đình.

- Theo ngươi ở đây có mấy người đáng gọi phản nghịch triều đình?

- Cứ theo ta biết trong hội trường hôm nay không thiếu người có hành động phản nghịch nhưng ta không có mộng bắt hết. Ta chỉ cần ngươi trao cho ta ba tên ta dẫn về kinh đô chịu hình án, như vậy ta miễn cưỡng thỏa mãn rồi.

- Ba người đó là những ai?

- Thứ nhất là Đan Khâu Sinh, y thay mặt cho Mâu gia tiếp tế cho bọn phản tặc tội tạo phản đã có chứng cứ xác thực. Thứ hai Mâu Lệ Châu đồng mưu với thân phụ, thân phụ nàng tuy đã chết, nàng phải chịu tội thay. Thứ ba là đồ đệ Đan Khâu Sinh tức Mạnh Hoa, tên này từng bang trợ bọn giặc ở Tiểu Kim Xuyên đã thương mệnh quan triều đình, ta phải dẫn ba tên này về kinh đô chịu án.

Kim Trục Lưu cười nhạt:

- Chỉ ba người đó thôi sao? Ta cứ tưởng có cả ta nữa chứ?

Hải Lan Sát cười gượng:

- Ta biết ngươi là bằng hữu của bọn Lãnh Thiết Tiêu, Mạnh Nguyên Siêu, nhưng trước mắt ta không liệt ngươi vào hạng phạm nhân đó là muốn lưu lại với ngươi chút giao tình.

- Đa tạ lòng tốt của ngươi, Kim mỗ không dám nhận!

- Nhận hay không nhận tùy ngươi, ta đã nói ra điều kiện của ta, cuối cùng ta chỉ cần biết bọn ngươi chấp thuận hay không?

Đan Khâu Sinh gầm lên:

- Để ta và Mạnh Hoa theo hấn về kinh đô chịu tội, sự đồ chúng ta không muốn liên lụy tới ai cả!

Lối Chấn Tử can thiệp:

- Không được! Ai có thể tin được lời tên cú vọ này? Ai biết hấn không lừa chúng ta bắt người của ta làm con tin để chống lại ta!

Hải Lan Sát hỏi:

- Bọn ngươi nghĩ kỹ chưa? Ta đã đưa ra hai điều kiện ấy là rộng lượng lắm rồi, hừ chẳng lẽ bọn ngươi thích chết hết?

Ai nấy đều ở trong tình cảnh rất khó xử. Nếu hy sinh ba người theo điều kiện Hải Lan Sát thì còn gì là hiệp nghĩa? Còn không thuận theo điều kiện của hấn chẳng lẽ cúi đầu chịu chết hết? Tình hình rất khó quyết định nên không ai dám lên tiếng trước.

Hải Lan Sát nói:

- Ta cho bọn ngươi bàn định với nhau một thời gian ngắn. Hãy cố mà nghĩ cho kỹ!

Các anh hùng hiệp nghĩa không ai nói gì. Bọn đồng đảng tà phái đã bắt đầu rời hội trường chạy lên sườn núi, chỉ có Động Minh Tử không chạy được vì còn phải khống chế Động Chân Tử.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>